

ZIE MIJ GRAAG

Eerder verschenen van Sarah Meuleman

De zes levens van Sophie

Wat ik je niet vertel

De vondeling

Sarah Meuleman

Zie mij graag

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2021

© Sarah Meuleman, 2021
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2021
Omslagontwerp: Beeldzorg
Auteursfoto: Eric Lange
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3329 0
ISBN 978 90 488 3330 6 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste
boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden
Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor mijn dochter.

Voor mijn moeder.

*How many of us want any of us to see us as we really are?
Isn't the mirror hostile enough?*

Jeanette Winterson

Families have many ways of being dangerous.

Ernest Hemingway

PROLOOG

Brugge, toen

Na vanavond zal ik nooit meer dansen, maar dat weet ik nu nog niet. Ik lig op een zacht vloerkleed achter een okergele sofa. Ik staar naar het plafond waar een kroonluchter fonkelt boven genodigden die met bordjes schuifelen langs een buffet met kleffe kaas en rijtjeswijn. Ik ben onzichtbaar. Ik zweef en dat komt door de drank die ik eigenlijk niet mag.

Ting. Ting. Overal in 't Krekelfhof tikken glazen tegen glazen, vorkjes tegen porselein. Alles klinkt ver en hol, alsof we niet in een feestzaal, maar diep in een reusachtige muziekdoos zitten. De wol van het kleed kriebelt aan mijn blote schouders, een waaier tule spreidt zich uit over mijn benen. Ik strek mijn voet en punt mijn tenen. *Spitzen.* Vanavond ben ik de ballerina die in het midden van de muziekdoos prijkt, het luciferachtige meisje dat eindeloos pirouettes draait.

Onder de sofa zie ik een strook enkels en schoenen. De zaal is afgeladen en zelfs de burgemeester is gebleven na de ceremonie. Op een laag podium speelt een coverbandje dat gluurde naar Margot toen ze in haar roze rok de lege dansvloer overstak. Ze liep stevig door, op z'n Margots, veel te snel voor die roze rok, maar de muzikanten vonden het prachtig.

Ik sluit mijn ogen, luister naar de muziek, de kamer danst om me heen en de champagnemist in mijn hoofd maakt alles nog veel mooier. Ik glimlach want ik ben elf en denk dat ik nog jaren kind zal zijn. Ik vergis me. Zodra ik opsta, wordt alles anders. Maar dat weet ik nu nog niet.

De meeste gasten lopen met een boek onder de arm, het zijne.

Ze praten in schelle, snelle stemmen over zijn succes. Natuurlijk willen ze in hun strakke colberts, hun cocktailjurken met envelopvormige tasje waar nooit iets in past, zijn meesterwerk ergens neerleggen, maar niemand durft het in de nabijheid van de schrijver. De bestsellerauteur. Papa.

‘Lieve!’

Margot staat naast me en kijkt met opgetrokken wenkbrauwen op me neer. Haar roze rok klampt zich om haar tengere heupen, gefronste streepjes op haar voorhoofd. Ze is zestien, maar lijkt veel ouder, zeker als ze zo streng kijkt als nu.

‘Wat doet ge daar?’

‘Ik lig.’

‘Ja, dat zie ik, ik ben niet blind.’

‘Is het geen schone avond?’ glunder ik vanaf de grond en het kan me door die champagnemist veel minder schelen wat Margot van me vindt, of ze me sloom vindt of kinderachtig of gewoon raar.

‘Sta toch op, pop.’ Ze schudt haar hoofd geërgerd of vertederd, dat zie ik niet. Als ik nu niet naar haar luister, als ik nu niet opsta, zal alles dan anders gaan? Heb ik die macht? Kan ik de toekomst schrijven, zoals mijn vader zijn boeken? Die vragen zal ik me pas jaren later stellen, nu knik ik naar mijn zus en twijfel niet eens. Ik luister. Met tegenzin kruip ik omhoog en schuif mijn glas onder de bank.

‘Is dat champagne?’ vraagt Margot en ze lacht met kuiltjes in haar wangen. Mijn zus is prachtig als ze lacht. ‘Kom,’ zegt ze. ‘Ik wil u iets tonen.’ Ze pakt mijn hand en neemt me mee. De muziek deint door mijn hoofd, mijn spitzen trippelen over het tapijt. Ik voel hoe warm haar hand is en hoe veilig. We ritselen in onze roze rokken naar de ceremoniezaal waar een accordeon van openslaande deuren uitkijkt over het gazon. Lange stroken feestlicht strekken zich uit over het terras, lonkend, reikend, alsof de hoogste gast nog wordt verwacht.

De hele avond is hij aan het signeren tussen twee posters met de cover van zijn bestseller: *De dreun der liefde*. Op een tafel liggen stapels van de speciale uitgave die is verschenen ter ere van het Grootkruis in de Leopoldsorde dat hij vanavond van de burgemeester heeft gekregen. Harde kaft, gouden letters. De titel kleiner dan zijn naam.

Mensen dringen om de tafel en papa poseert nonchalant naast een vrouw in een strakke rok die *cheese!* roept en zich enthousiast vooroverbuigt waardoor haar zoom tot vlak onder haar billen kruipt, waar een man die voor me staat over de rand van zijn champagneglas naar kijkt.

Papa strijkt door zijn bos donkere haren, geeft de vrouw met de kruipzoom een hand en doet charmant. Hij zit niet achter de tafel want papa zit nooit. *Zitten is een zwakte*, zegt hij altijd. Hij plaatst een glimschoen op een stoel, signeert zijn bestseller op de knie en maakt de juiste grapjes.

Margot en ik staan naast een klok te kijken hoe medewerkers van de uitgever druk en onhandig doen met muntgeld en briefjes. Mijn zus leunt met haar kin op mijn schouder en wijst naar papa.

‘Wat denkt ge? Is *hij* het nog?’ vraagt ze en ik weet wat ze bedoelt. Ik kijk naar papa’s handen, hoe zijn vingers de pen vasthouden, hoe zijn smalle bovenlip door zijn snor wordt opgeveegd en ik kijk in zijn ogen, vooral zijn ogen, want daaraan kun je alles zien.

‘Hij is het nog,’ zeg ik beslist.

‘Niet waar.’

‘O,’ zeg ik. ‘Weet ge dat zeker?’ Ze knikt.

‘Wat kunnen we doen?’ vraagt ze.

‘Er zijn andere mensen bij, Margot. Dan is het veilig.’

‘Niet altijd.’

‘Wie we daar hebben!’ roept papa terwijl hij zijn armen spreidt. Heel even denk ik dat hij ons heeft gezien, tot ik de jonge vrouw herken die hem in een paarse strapless jurk op

lichte voeten nadert. Ze draagt ballerina's met een klein hakje waardoor haar beweging iets van een danspas heeft, alsof ze dertelt door een musical en elk moment kan uitbarsten in het lied van een levenslustige gouvernante of een verliefde dochter in een Oostenrijks prieel.

Papa straalt ook op z'n musicals en opent zijn armen nog een stukje wijder. Hij kijkt zoals hij altijd naar het meisje kijkt: verast, verrukt, alsof het telkens weer de eerste keer is dat hij haar ziet. *Someone, older and wiser*. Ik voel Margots kin verstarren, haar nekspieren strak als die van een racepaard.

'Laat het, Margot,' probeer ik overtuigend te fluisteren. Ik wil haar meenemen, terug naar de dansvloer, in ieder geval weg van hier. Maar Margot wil niet weg. Ze wil toekijken hoe papa een *Dreun der liefde* van de stapel pakt en voor haar signeert: *voor Daphne*, schrijft hij. Of misschien wel: *voor mijn Daphne*. Ze wil zien hoe Daphne zijn woorden leest en bloost, hoe ze even later stralend met hem op de foto gaat terwijl ze trots en bijna in zijn elastieken armen poseert.

'Hij vindt haar leuk,' zeg ik luchtig. 'Dat kan.'

'Nogal goedkoop voor leuk,' zegt ze bitter. Ik begrijp niet wat ze bedoelt. Papa vindt Daphne leuk. Ik vind Daphne leuk. Zelfs mama vindt Daphne leuk. Is ze er al? Mama zou later komen, maar ze zou er nu toch moeten zijn. Ik kijk om me heen. Niet ver van zijn tafel, naast een glimmende nepkamerplant, staat mama met de burgemeester en zijn vrouw te praten. Ze ziet er fantastisch uit en doet voorbeeldig alsof ze bezig is met anderen, terwijl ze in werkelijkheid met papa bezig is. Altijd.

'Margot!' Een vierkante vrouw met oranje haar en een bolero met pailletten stevent op ons af en drukt haar lijf in een verpletterende omhelzing tegen Margot. Mijn zus knijpt met haar ogen en trekt haar lippen samen alsof ze iets zuurs proeft.

'Ik ben het, Nicole!' zegt de vrouw. 'Ik hoor dat ge uw vader opvolgt! Eerste prijs, *chapeau*!' Mijn zus knikt beleefd en ik weet

zeker dat we geen van beiden weten welke eerste prijs Nicole bedoelt, omdat Margot inmiddels de ene na de andere eerste prijs bij elkaar geschreven heeft. Dat is best vermoeiend. Ik schrijf ook, alleen zij beter.

Iedereen verwacht dat mijn zus later auteur wil worden, net als haar beroemde vader. Dat wil ze niet, dat weet ik. Ze wil geneeskunde studeren om iets te betekenen voor de wereld. Op een grootmoedige manier, zegt ze, niet op de gratuite wijze van de schrijver die een boekje breit. *Gratuit*, dat woord heeft ze me geleerd en ik gebruik het regelmatig want veel dingen in het leven zijn gratis. Maar schrijven niet. Dat zie ik anders dan Margot en daar zwijg ik dus over.

‘*Magnifique*,’ kirt Nicole en Margot blijft stil voor haar doen. Ze lacht stram.

‘We gingen dansen, toch?’ vraag ik met een opzettelijke kleuterstem – alles om mijn zus uit haar verkrampde toestand te bevrijden. Margot houdt niet van dansen, dat weet ik, maar vanavond wil ik haar in die roze rok over de dansvloer zien zwiëren, haar donkere haren glinsterend in het discolicht, tevreden glimlachend als het blije en begaafde meisje dat ze is.

‘En wie zijt gij?’ vraagt Nicole terwijl ze me schuin aankijkt.

‘Ik ben Lieve.’ Ze blijft kijken. ‘Haar zus.’

‘Ah,’ zegt ze. ‘Schrijft gij ook?’

‘Nee. Kom, Margot.’ Ik pak de hand van mijn zus en sleur haar naar de lege dansvloer waar de band zich zichtbaar op haar verheugt. Dat beeld ik me niet in, het is zo. Ik zie hun ogen staren, hun fanatieke blikken als Margot begint te dansen met al haar sierlijke ledematen. Margot is een vlinder. Ik niet. Ik ben mollig, maar daar kan ik niets aan doen. Mama zegt dat het puppyvet er met de groei nog af zal gaan. Die roze rok wilde ik helemaal niet aan. Bij Margot valt de stof soepel naar beneden, maar bij mij zit alles nét te strak waardoor mijn buik een beetje als een cupcake boven het elastiek opwelt. Het voelt niet fijn,

maar we doen het voor mama die ervan geniet haar dochters in dezelfde tulen rok te zien. We hebben ons met z'n drieën op-gemaakt, we dragen dezelfde mascara en dezelfde blush. In dat roze uniform zijn we nog meer haar kudde: de meisjes die zij heeft geschapen, die door haar worden opgevoed en door hem worden verpest. Maar, nee. Dat begrijp ik pas veel later.

De discolampen volgen me, ik voel de warme roes van licht en klank waarin ik wil verdwijnen. Ik ben bijna volwassen als ik dans. Een uur later dans ik nog steeds, Margot is al lang gestopt. Het wordt krap op de dansvloer. Voor me swingt een jongen in een pak dat ouder staat dan hij is. Hij lacht naar me en komt dichtbij. Zijn arm raakt de mijne en ik schrik ervan, maar weet het redelijk te verbergen. Hij strekt zijn hand uit en legt hem precies op de cupcake-bobbel boven mijn rok. Ik bloos, mijn huid wordt warm onder zijn hand, ik durf hem niet aan te kijken. Ik weet dat hij een bos donkere krullen heeft en boven zijn lip iets wat lijkt op snor. Hij is populair op school en ik heb altijd gedacht dat hij verliefd was op Margot. Ik blijf dansen terwijl zijn vingers onder het elastiek glijden. Koude vingers kriebelen over de onderkant van mijn rug, raken duizend fijne haartjes. Alles tintelt. Waarom doet de jongen dit? Met *mij*? Hij kan me vast niet goed zien, in die discolichten. Of hij denkt dat ik Margot ben. Ja, dat zal het zijn, hij heeft zich in de rok vergist! Het is donker en al laat. Maar niet zo donker, toch?

Plots trekt de jongen zijn hand terug en loopt weg. Aan de rand van de dansvloer kijkt hij om en glimlacht naar me. Zonder te aarzelen volg ik hem, al weet ik niet waarom. Ik denk aan Hamelen. De pijpen van zijn smalle pantalon zijn omhoog gekropen en op zijn sokken staan bananen. Zwijgend lopen we naar buiten. Over het gazon, om 't Krekelhof heen naar de straat. Mama zou het nooit goedvinden dat ik hier op straat ben, in het donker, 's avonds laat. Maar dat is plots onbelangrijk.

Ademloos volg ik de jongen over de kasseien, langs een slinger

geparkeerde auto's. Hij stopt bij een rond parkje dat stil is en verlaten. Aan de rand van het parkje staat een kapel met een biddende Maria en aan haar voeten een rij brandende noevenkaarsen. Ik voel de gloed. Ik loop achter hem aan, twee centimeter boven de grond. Mijn hart bonst zo hard dat hij het wel moet horen.

Hij leunt tegen een boom en ik ga bij hem staan. Hij strijkt zijn rechterhand door zijn haar, alles gaat heel traag. Hij likt zijn onderlip. Van dichtbij lijkt hij een stuk ouder dan hij op de dansvloer was. De tong over zijn lippen heeft iets lelijks. Ik sluit mijn ogen. Open ze. Sluit ze weer. Wat is eigenlijk de bedoeling? Zijn onderlip is vochtig. Ineens vraag ik me af of ik hier wel wil zijn. Ik hoor mijn naam.

'Wat zegt ge?'

'Ik zei niets,' zegt hij.

'Wie was dat?'

'Wat?'

'Ik hoorde iets,' zeg ik.

'Niet bang zijn.'

'Ik hoorde mijn naam.'

'Ik ken uw naam niet eens,' zegt hij. 'Is dat belangrijk?'

Toch hoor ik duidelijk mijn naam en in de verte zie ik iets tussen de bomen wegschieten, alsof het bang is om gezien te worden. Maar als ik op mijn tenen sta en over zijn schouder kijk, zie ik alleen Maria met haar rode kaarsen, en iets verderop een man in een regenjas die een langwerpige hond uitlaat.

'Wat is er?' vraagt de jongen kribbig, ineens kijkt hij boos en is alle gloed verdwenen. 'Wilt ge niet meer?'

'Ik weet het niet,' zeg ik. 'Ik zag iemand.' Hij zucht. Ik hoor geritsel. 'Daar!' zeg ik en wijs naar de kapel. '*Daar* komt het vandaan!'

'Dat is fucking Maria,' zegt hij. 'Gelooft ge nog in sprookskes?'

'Sorry,' zeg ik. 'Ik ben elf,' alsof dat een excuus is of een reden.

‘Elf,’ herhaalt de jongen. Hij trekt zijn bovenlip strak, strijkt een wijsvinger over zijn soort-van-snor, lacht en draait zich om. Verbijsterd kijk ik hoe hij de straat uit loopt. Hij schudt zijn hoofd de hele weg, alsof hij niet gelooft dat hij zo stom kon zijn, dat hij zo’n fout heeft kunnen maken. Die fout ben ik.

Het is donker. Nog donkerder ineens. Ik leun tegen de boom, weet niet goed wat ik moet. Aan de overkant gluurt een regenjas naar me en dan weer naar zijn hond die tegen een paaltje pist. Ik kijk snel weg.

Het is fris. Ik weet wat Margot straks zal zeggen als ik het haar vertel: *ge hebt weer zitten fantaseren, pop. Het was weer anders in uw hoofd dan in de werkelijkheid.* Meestal heeft ze gelijk. Mijn schoenen knellen van het dansen. Ik trek ze uit.

Omdat ik nog geen zin heb om terug te gaan, blijf ik bij Maria staan. Ik staar naar de felgekleurde kaarsen door een fijn raster van gedraaide spijlen waartussen wenskaartjes zijn geklemd. Ik durf ze niet te lezen. Ze heeft iets triests, Maria. Altijd. Haar hoofd is meestal gebogen, ook als ze niet naar Jezus kijkt. *Vol van genade* staat in zilverkleurige letters op de witte muur geschreven. Is dat hoe iemand vol genade kijkt? Hoort een gebogen hoofd daarbij? Ik ken geen mensen die gebogen lopen. Alleen mama, soms.

‘Lieve...’ Mijn naam. Luid en duidelijk. Nee, ik verbeeld me niets. Ik kijk schichtig om me heen, zie niemand. Ik keer me terug naar het zwijgzame Mariabeeld. Ik ben niet gek. Ik heb veel verbeelding, maar ik ben niet gek.

‘Lieve...’ Opnieuw. De stem komt van verder, vanachter de stenen kapel. Voorzichtig loop ik op mijn blote voeten door het gras om de kapel. In het duister voor Maria’s stalen achterdeur zie ik haar staan.

Ze is naakt. Haar armen bungelen als dode takken langs haar zij. Haar huid zit onder de krassen. Het rode licht van een waaklampje schijnt over haar schouders. In haar linkervuist houdt ze een paarse jurk geklemd.

‘Daphne?’

‘Help me,’ zegt ze en nu pas zie ik het bloed dat langs haar schaambeentjes, over haar dijen naar beneden glijdt. Dikke, dieprode lijnen. Ik wil iets zeggen maar mijn stem is weg. Ik kan maar één ding denken: papa. Papa moet helpen.

Maar Daphne zal niet geholpen worden. Daphne zal vannacht spoorloos verdwijnen. Ik zal bang zijn, maar ook dapper en ik zal alles doen wat ik kan. Over tien minuten zal ik in een auto stappen die verongelukt. Over een halfuur zal ik alles verliezen wat me dierbaar is.

Maar dat weet ik nu nog niet.

DEEL I

Het #Lievemoment

Amsterdam

Lieve
300k volgers

‘Het is uit.’

‘Nu al?’

‘Je luistert niet.’

‘Ik luister wel, Mo. Het was al uit.’ Geschaafde biet over truffelravioli. Een bord, een glas. Naar makkelijke dingen kijken. Niet naar hem.

‘Nu maak ik het *compleet* uit. Niet alleen voor onze vrienden, Lieve, maar voor de *bühne*.’

‘De *bühne*,’ herhaal ik omdat ik het een belachelijk woord vind. ‘Mij best,’ zeg ik starend naar de lange eettafel waar ik gisteren ons virtuele jubileumdiner heb gefotografeerd. Een heel jaar samen. Het zag er fantastisch uit: twee borden van vintage porselein met een maaltijd bereid door de chef van het Rijks en rode wijn van onze vrienden in Zuid-Frankrijk. En natuurlijk een quote van influencer avant la lettre Virginia Woolf: *One cannot think well, love well or sleep well, if one has not dined well.*

Ik heb geen hap geproefd, want na de foto en de caption was alles afgekoeld. Nu hangt de geschaafde biet futloos over de ravioli, slobberen de servetten over het bestek en ruikt de rode wijn verzuurd.

‘Wat is dit?’ vraagt hij, wijzend naar een stilleven dat ineens voelt als mijn diepste verlangen dat voor zijn neus staat opgediend. Opgebaard.

‘Een tafel.’

‘Nee, daarop.’

‘Een foto. Voor Instagram. Ons jubileum, gisteren. We zijn zogenaamd één jaar samen.’

‘Lieve...’

‘Je zei dat ik kon blijven posten. Voor mijn carrière.’

‘*Jouw* carrière,’ zucht hij. ‘Daar ben ik in al die tijd nooit vrijwillig een speler in geweest.’

‘We waren maar zes maanden samen, Mo.’ Maar hij heeft gelijk. Mohammed van Twisk *was* niet eens een speler, hij was een accessoire, de perfect gecaste figurant: de bekende sportman die in bed kroop met de populaire influencer. We beleefden een verhaal dat we met de wereld deelden en dat daardoor nooit meer van ons kon zijn. Beeld voor beeld gaven we alles weg. Zelfs ’s avonds chillen op de bank met muziek en een glas wijn lukte niet meer omdat hij na vijf ontspannen *saampies* ook de bank begon te mijden.

‘Je wist dat het eindig was,’ zegt hij. Ik schud mijn hoofd, maar wist het wel. Sinds Italië, toen we op kosten van een lingeriemerk naar Venetië waren gevlogen. In een palazzo aan het water waar de gondels voorbijschoven en de doorschijnende gordijnen als zeepbellen door de wind naar binnen werden geblazen, begon hij te protesteren: ‘Ik wil niet meer om vijf uur ’s ochtends opstaan omdat het plein dan leeg is, ik ben je Insta-slaafje niet!’ Twee weken later maakte hij het uit. En nu, een halfjaar later, voor de bühne.

Ik ben dom geweest. In de maanden dat we elkaar niet zagen, heb ik foto’s gepost van ons huis vol kaarsen, dimlicht en kussens; van onvergetelijke feesten waar we volgens de captions samen waren; ons fantastische jubileumdiner. Want als hij die beelden zou zien, dan zou hij van gedachten veranderen en op een dag zou hij de moed bijeenrapen om één van mijn posts te liken en dan zou ik een excuus hebben om hem te dm’en en te vragen hoe het met hem gaat. En zullen we nog eens afspreken?

For old time's sake? Een koffietje? Een glaasje wijn, misschien? Zo is het niet gegaan. Mijn posts haalden de ongewenste werkelijkheid niet in, maar sleepten zich als een dreinend kind achter de feiten aan.

Ik vraag Mo hoe hij het voor zich ziet en hij antwoordt dat hij niets voor zich ziet, dat hij iemand anders heeft gevonden en met haar over straat wil lopen zonder dat hij daar door vreemde mensen op wordt aangesproken. Hij wil zijn vrijheid terug en ik begrijp wat hij bedoelt.

‘Ik heb tijd nodig,’ zeg ik. ‘Om dit te verwerken – in mijn socials, bedoel ik.’ Want ik heb geen idee hoe ik dit aan mijn driehonderdduizend volgers moet vertellen, volgers die nooit één kras op onze glansrelatie hebben gezien. Ik zal het moeten spinnen als een Grote Schok, ik zal het slachtoffer spelen en Mo moeten verboemannen. *Hoe kon hij? Zonder waarschuwing? Voor een ander?*

‘Ik niet.’

‘Wat niet?’

‘Ik heb geen tijd. Het is op. Dit is niet fair.’

‘Niet *fair?*’ Mijn stem slaat over. ‘Wat vind je precies niet *fair?* Dat je hier doodleuk binnenloopt met nieuws dat mijn carrière kan verknallen?’

‘Doe niet zo dramatisch, Lieve.’

‘Ga maar,’ zeg ik. ‘Laat je zwerfhond uit!’

‘Dat is niet...’

‘Woef!’ Ik blaf, maar voel me zwak. Ik schaam me. Net als de luidste honden ben ik niet boos, maar bang. Weer één kwijt. Ik kan ze niet bij me houden, even is het leuk en dan ineens voorbij. Die zwerfhond, dat ben ik.

Mo kijkt me aan en met zijn handen vormt hij een T, iets wat we lang geleden hebben afgesproken. Een T. Daarmee kon je de stekker uit elke ruzie trekken. De stekker, niet de angel.

‘Ik waardeer je als een vriend,’ zegt hij. ‘Maar dit is niet langer

leefbaar. De hele buitenwereld denkt dat we nog samen zijn, dat we hier gelukkig samenwonen, er wordt zelfs gechat over een baby.’ De baby. Dat hij daarover begint.

‘Ik heb het nooit over een baby gehad,’ fluister ik.

‘Je hebt een foto van drie identieke mutsen gepost: twee grote en een kleine, met een quote van een of andere schrijfster over moederschap. Hoe suggestief kun je zijn?’

‘Ik heb het nooit met mijn volgers over een baby gehad.’

‘Lieve, er gaat geen dag voorbij of die virtuele baby duikt op in mijn e-mails en mijn apps. Ik krijg zelfs vragen van de burens.’

‘Die baby,’ herhaal ik gekrenkt, want hij laat het klinken als iets futiels, een stofje op je netvlies dat je er zo snel mogelijk uit wilt wrijven.

‘Er is geen baby, Lieve.’ Nee, al was dat voor de zaken briljant geweest. Chantal was razend enthousiast over het concept: een liefdesbaby zou een wildgroei aan nieuwe collabs genereren. Alleen bleef de baby in de conceptuele fase steken, tot conceptie kwam het niet.

‘Trouwens,’ zegt Mo. ‘Hoe moet dat voor mijn vriendin voelen? Heb je daar al eens over nagedacht?’ Of ik over de gevoelens van zijn vriendin heb nagedacht? Ik wil lachen, maar iets knapt, een scherpe pijn steekt door mijn been. In een reflex draai ik me om, te snel. Mijn armen wieden langs mijn lijf, mijn hand raakt een wijnglas dat omvalt op het kleed. Ik grijp de tafel stevig vast en vloek en weet: vroeger was hij nu naar me toe gekomen, had met mededogen naar me gekeken en het goedge maakt. Nu blijft hij staan en kijkt gelaten. Het is voorbij.

‘Ik ga niet weg voordat je zegt dat je me begrepen hebt, Lieve.’ Ik knik. Ik heb het begrepen. ‘Mooi. Het maakt me niet uit hoe je het aankaat op je socials, als het maar glashelder is, oké?’ Hij draait zich om en vertrekt.

Ik loop naar de deur en smijt hem dicht, de glas-in-loodramen trillen in hun sponningen. Ik leg mijn schouder tegen

het hout, mijn oor tegen het glas en luister hoe zijn hakken de trap af bonzen, steeds verder en gedempter tot het gebons niets meer is dan een getik dat uiteindelijk verstilt. Het einde van een geluid. Zo vaak heb ik diezelfde voeten over de trap horen gaan, zonder erbij stil te staan. Nu weet ik hoe het klinkt. Het geluid van een einde.

Het verraderlijke aan eindes is dat ze je altijd terugwerpen naar het begin. Hoe gelukkig we waren in dit appartement met de hoge plafonds, de zwart-witte tegelvloer, de onverblindbare ramen en het balkon met uitzicht over de schilderachtige Lauriergracht. We huurden het samen, de perfecte plek voor een liefdesnest waarbij het dat-wil-ik-ook-gehalte van het smartphone-scherm af zou spatten. Twee maanden hebben we van ons nest genoten en toen was hij al gevlogen.

Veel spullen had hij niet. Ik evenmin. Het huis ligt vol, maar niets is echt van mij. Niet het stenen aanrecht met de glimmende hoge stoelen, niet de inbouwkastjes of het stoere rek met de hangende pannen, niet de larger-than-life Chesterfield van beige leer met charmante scheurtjes, niet de schapenvachten, de vetplanten of de pastelkleurige kledjes. Alles in dit huis is vervuild voor mooie plaatjes. Alles heeft zijn ziel verpatst voor likes.

Ik laat me vallen op de bank en kijk recht in het zonlicht dat prikt achter mijn ogen. Ik hou van dit licht omdat het zo zuiver en van niemand is. Het liefst wil ik blijven zitten en dit licht van uur tot uur, minuut tot minuut zien milderden. Maar dat gaat niet, ik moet ergens heen, altijd ergens heen: een lancering, een benefietgala, een modeshow.

Dagelijks druppelen de spullen binnen, dozenvol. Ik heb er een aparte kamer voor waar Chantal een systeem met rekken en data heeft bedacht, zodat elke verzender tijdig een reactie krijgt. Alles wat in de dozen zit is fonkelnieuw, van de fabriek recht naar de influencer nog vóór het in de winkels ligt. Dagelijks schuif ik pakketten van de voordeur naar de dozenkamer. Chantal pakt

ze uit, zij wordt er blij van. Ik heb weinig met nieuwe dingen. Ik hou van taaie toast, van uitgelubberde lievelingstruien, tweehands auto's met gebutste bumpers. Franse vintage glazen.

Ik kniel voorzichtig en pluk de scherven uit het gebroken witte Berberkleed dat erbij ligt als een bloedend schaap. We kochten het in Marokko bij een kraampje langs een zandpad van een man die nog nooit van Instagram had gehoord, maar een halfuur vriendelijk met ons mee poseerde. Mo zwaaide misplaatst vaderlijk een arm om zijn schouder. De man bleef lachen naar de lens, langer nog dan ik het volhield. Hij vond ons vast idioten. Misschien had hij gelijk.

Amsterdam

Lieve
300k volgers

Ik ben laat. Chantal komt naar me toe in een witte smoking die haar geweldig staat. Eigenlijk had zij van ons twee de influencer moeten zijn, dat was logischer geweest. Ik wurm me langs een model met een sixpack dat in een Speedo op luxe badslippers de hele avond op een iPad kruisjes zet. Hij ziet me en herkent me, ik loop door.

De muziek is oorverdovend en het zwembad bulkt van de gasten die zwemmen in het geld, de drugs, succes: alles wat iets waard is in de shabby chique omgeving van het leegstaande art-decogebouw waar een upper-end juwelenlijn wordt gelanceerd. Klik. Klik.

Het spel begint. Iedereen en alles weet wat de bedoeling is en doet voorbeeldig mee: de mozaïektegels glimmen in de feestverlichting, het pierenbadje is omgebouwd tot cocktailbar, bij de douches staan drie badmeesters in koksmutsen gerookte halve kreeften te serveren, er wordt gedanst onder vuurrode lampen boven een leeg zwembad dat als een broedmachine gloeit. Camera's maken onophoudelijk filmpjes, foto's, want daar draait het om: gezien worden, door ogen die er echt toe doen. De avond veronvergetelijken met een smartphone: blik der blikken. Taggen en netwerken. Likes en volgers vermenigvuldigen als Gremlins in zoet water. *Bright light!*

Chantal wijst geschrokken naar mijn pols: 'Waar?' Ik zie het nu pas: in de haast ben ik mijn armband thuis vergeten. De

enige vereiste bijdrage: een armband dragen. Zelfs daar heb ik niet aan gedacht. Ik laat steken vallen en Chantal weet het. 'Hoe?' vraagt ze hoofdschuddend. 'Wacht hier,' zegt ze. 'Ik regel een nieuwe. Blijf staan.' Pinnig loopt ze weg.

Ik leun tegen een zuil en staar naar een dj die naast een duikplank staat te draaien terwijl een zangeres improviseert. Een blonde vrouw op hoge hakken deelt stralend slabbetjes uit. Dit is nooit mijn droom geweest. Ik voel me soms nog steeds de buitenstaander die ik al jaren niet meer ben. Ik ben een speler. Tegen wil en dank.

Ik snap die nieuwe Lieve niet, zei Margot een keer en het klonk alsof ze tegen een natte asielpuppy sprak. Dat stak. Mijn zus doet alsof ze niets van mijn succes begrijpt, terwijl ze als geen ander weet hoe het is gegaan. Misschien gunt ze het me niet. Margot was altijd de belofte.

'Hoe kun je zoiets vergeten, Lieve? Serieus!' Chantal doet druk met een doosje waaruit ze een glimmende armband prutst.

'Mo,' zeg ik. 'Hij kwam naar huis. Hij wil dat het voorbij is.' Chantal kijkt op, mond strak. Ze baalt, maar doet alsof het niet zo is.

'Oké,' zegt ze. 'Geen probleem. We gaan over Mo nadenken, maar niet nu. Kom, ik help je.' Haar ranke vingers klikken de sluiting van de armband dicht. Hij knelt. Ik vind hem lelijk.

'Ik heb geen zin, Chantal, ik kan nu toch niet feesten, niet met Mo en alles wat er is gebeurd.'

'Och, Lieve, er gebeurt zoveel. En ik ken niemand die de werkelijkheid zo elegant verdraaien kan als jij. Gebruik je verbeelding!' Ze geeft twee kloppes op mijn onderarm en zwaait naar me: 'Do your thing!' Ik denk aan taxi's die je de straat op stuurt.

Slenterend door de drukte zie ik gezichten die lachend naar me knikken. Ik knik terug en zoek de bar, dwaal door de gonzende nieuwe Lieve biotoop, het flitsende universum waar ze zich dagelijks in begeeft. Het was geen keuze, nee, de nieuwe

Lieve was een ongeluk, een woedende tirade, diep in de nacht gefilmd door iemand die geen recht had dat te doen.

Saul was net zestig geworden en terwijl het Nederlandse taalgebied daar volop aandacht aan besteedde, probeerde ik zijn verjaardag zo grondig mogelijk te vergeten. Die nacht struinde ik door Amsterdam van club naar club en bij het sluiten van de laatste, stond ik in een bezwete mini-jurk op straat toen iemand vroeg wat ik eigenlijk van mijn beroemde jarige vader vond? Ik was dronken en gaf antwoord.

Twee dagen later zond de vrt een liveshow uit met Saul als eregast. *En nu iets heel speciaals*, zei de aardige presentator, *kijkt u even naar de monitor, mijnheer Mertens*. In beeld verscheen een meisje in een goudkleurig mini-jurkje voor de ingang van een club. Ze had haar best gedaan en dit keer extra lang voor de spiegel gestaan: vuurrode lippenstift en glitters om haar ogen. Het was een druilerige nacht, de kinderkopjes glommen van de regen. Het meisje liep wat zwalkend, onvast. Haar beweging had iets van een dans, iets verdrietigs, maar ook iets onweerstaanbaars. *Ascenseur pour l'échafaud*. Ze liep naar de camera en toen ze begon te praten verslond haar blik de lens.

‘Wat ik van mijn zogenaamde vader vind? Dat hij de pot op kan, daar in Vlaanderen met zijn zogenaamde meesterwerk, zijn uitgekauwde personages, zijn wrokkige mannetjes van middelbare leeftijd die o-zo-verveeld en miezerig op zoek zijn naar zichzelf in een wereld waar de vrouwen er alleen zijn om te neuken of te moederen en in sommige gevallen beide. Ik zeg: fuck it! Fuck zijn succes dat alleen bestaat dankzij andere middelbare mannen die toevallig de dienst uitmaken in dat zogenaamd kleurrijke literaire landschap dat wit is en grijs en voorspelbaar en verstikkend en hypocriet. Fuck zijn cynisme dat plat en eendimensionaal is en zijn sarcasme dat wordt verward met diep menselijk

inzicht. Weet je wat hij met de vrouwen in zijn leven wil? Precies datgene wat hij in zijn romans met ze doet: hij vreet ze op. Hij consumeert ze. Hij loopt rond en schreeuwt: “Ik wil iets neuken!” En de andere schrijvers lachen en vinden hem fantastisch want *dat* zijn de teksten van het meeslepende literaire bestaan. Maar ik ben geen schrijver, ik ben een dochter. En ik zeg: rot op met je misogynie parels! Ik ken je al mijn hele leven en je brallerige schrijversposse en ik zal je vertellen: ik ben geen hoer en jij geen held. Je stelt niets voor. Je weet zelf wat je bent. Zal ik het zeggen? Zal ik het verklappen? Een fucking middelmatig schrijver!

Een uur later knalt het zwembadfeest, overal wordt gedanst. De zwembadtegels zijn bezaaid met lege glazen en papieren frietbakjes met klodders mayonaise en aangevreten kreeft. Tussen twee palmbomen bestel ik een dubbele Moscow Mule die ik slurp als limonade. Het maakt me niet uit wie het ziet, we drinken allemaal te veel.

Vermoeid maak ik een obligate foto van de cocktail en de armband om mijn pols. Het is een slaapverwekkend beeld maar met de juiste filter valt overal wat van te maken. *De ruimte tussen gebeurtenis en weergave*, zegt Chantal, *daar ligt ons jachtgebied*.

Ik loop naar een smal bankje naast het zwembad waar ooit trotse ouders zaten die toekeken hoe hun kinderen in strakke opblaasbandjes hun eerste sprongen in het diepe waagden of duikdiploma's haalden onder opgelucht applaus. Nu is het bad gevuld met een dansende, kolkende massa die deint en zweet. En ik doe mee. Ik glijd over de dansvloer als een dolle kolibrie, flapper langs kruinen, oksels, armen en glimmende gezichten, ik wapper met mijn snelle vleugels, voel het ritme, word de melodie.

Een filmmaker die Serge heet en zich bezighoudt met onderwaterdocumentaires zit naast me en probeert al een halfuur lang

een gesprek aan te knopen. Hij vertelt over zeedieren, duikpakken en het belang van plankton. Ik mompel af en toe iets terug. Hij heeft niet door dat ik aan het dansen ben.

‘Je hebt mooie ogen,’ zegt hij en hij schuift een stukje dichterbij. Hij leunt voorover en brengt zijn lippen naar mijn mond. Ik kijk hem aan.

‘En jij bent glad en glibberig.’

‘Glibberig?’

‘Met je plankton en je pinguïns.’ Ik leg een hand op zijn borst om hem te voelen of te weren.

‘Pinguïns zijn toevallig heel begaafde dieren.’

‘Ongetwijfeld.’

‘Gevoelig, ook.’

‘Ze kunnen niet eens vliegen, ondanks die vleugels.’

‘En jij danst niet, ondanks je benen.’

‘Wel.’

Hij glimlacht en ineens, in een soepele seconde, drukt hij zijn tong tussen mijn lippen. Ik laat hem in mijn mond bewegen, nat en gretig. Ik sluit mijn ogen. Hij ritst de kraag van mijn jumpsuit open, zoent het kanten randje van mijn bh. Hij betast mijn taille, laat zijn vingers over mijn dijen naar beneden glijden en verstart. Zijn handen bevroren.

Ik zie dat hij naar woorden zoekt omdat hij bij mijn knie iets voelt wat daar niet hoort te zijn. Of iets *niet* voelt wat er hoort te zijn. Een handicap laat zich moeilijk benoemen. De grootste spraakwaters beginnen te stotteren als het gaat over mijn been, opeens willen ze voorzichtig zijn, het juiste zeggen, hun taal behandschoenen, hun woorden plukken met een pincet. Wat ze niet beseffen, is dat ze daarmee alles verpesten.

Ik strek mijn been en trek de zoom van mijn rechterpijp omhoog zodat hij de titanium staaf kan zien, de mechanische enkel die uit mijn sneaker spruit, de beenprothese die zich onder mijn designerjumpsuit aan mijn stomp vastzuigt. Mijn schijnbeen.

‘Dat ben jij,’ zegt hij verrast. ‘Die influencer met één been die haar vader op televisie voor seksist heeft uitgemaakt.’

‘Dat weet ik nog zo niet.’

‘Jawel, ik heb het filmpje gezien: je ging tekeer, noemde je vader een mislukt schrijver.’ Ik haal diep adem. Altijd weer dat filmpje, het #Lievemoment. Een fragment uit mijn leven dat feitelijk niets voorstelde en toch alles voorgoed veranderd heeft. Ik kan niet terug. Het #Lievemoment is geworden wie ik ben. Mijn dronken tirade, zijn roem, het ultrakorte jurkje met het schaamteloze titanium been. Wie weet waarom het viral is gegaan, welke postmoderne snaar het filmpje raakte? Ik werd gevolgd. Ik werd bekend. Opeens was ik die influencer. Ik geniet ervan. Ik walg ervan. Als het #Lievemoment niet had bestaan, waren Serge en ik nu nog aan het zoenen; als het #Lievemoment niet had bestaan, wist niemand wie ik was. Misschien besta ik pas sinds het #Lievemoment.

Serge prutst aan zijn broekriem en twijfelt of hij seks wil met een influencer die haar vader publiekelijk vernederd heeft. Misschien vraagt hij zich zelfs af of het *kan*, met die prothese.

Ik vouw twee handen om mijn stomp. Ik haat mijn stomp, ik heb hem lief. Soms vergeet ik dat mijn been ontbreekt, zeker wanneer ik dronken ben. Mijn been is weg, maar het voelt alsof het nog bestaat. Zoals het voelt alsof ik Mo bedrieg, terwijl dat al maanden niet meer gaat.

Ik ben blind. Ik zie niet wat verdwenen is. Ik sta op en rits mijn jumpsuit dicht. Mo heeft een ander. Ik heb fantomen.